

VAAKALAUDAN HEILAHTELUA

Venäjän nykyistä tilannetta luonnehditaan usein sanalla anarkia. Tuo väärä ja valheellinen sanonta tarkoittaa itse asiassa sitä, että maassa ei ole mitään vakiintunutta järjestystä. Kautta linjan on käynnissä uuden, vapaan Venäjän taistelu vanhaa, maaorjuudellis-itsevaltiudellista Venäjää vastaan. Itsevaltius ei enää kykene voittamaan vallankumousta, vallankumous ei vielä kykene voittamaan tsarismia. Vanha järjestelmä on murrettu, mutta sitä ei ole vielä hävitetty pois, ja uusi, vapaa järjestelmä on olemassa tunnustamattomana, puolittain piilevänä, tuontuostakin itsevaltiudellisen järjestelmän henkivartijahurttien vainoamana.

Tällainen asiointila voi jatkua vielä pitkänkin aikaa; sen mukana tulee kiertämättä ilmenemään horjuvaisuutta ja hoipertelua yhteiskunnallisen ja poliittisen elämän kaikilla aloilla; ne ihmiset, jotka ovat vapaudelle vihamielisiä ja tekeytyvät nyt sotajuoniaan varten vapauden ystäviksi, tulevat välttämättä yrittämään kalastella tässä sameassa vedessä. Mutta mitä kauemmin tämä siirtymistila tulee jatkumaan, sitä varmemmin se on johtava vallankumouksellisen proletariaatin ja talonpoikaiston täydelliseen ja ratkaisevaan voittoon. Sillä ei mikään valista niin suuresti kaupungin ja maaseudun pimeimpiä joukkoja, ei mikään kiihdytä siinä määrin kaikkein välinpitämättömmimpiä eikä ravistele siinä määrin hereille kaikkein unisimpiäkin, kuin tämä pitkittynyt itsevaltiuden mätäneminen, itsevaltiuden, joka on kaikkien tuomitsema ja joka on itse tunnustanut olevansa tuomittu.

Mistä puhuvat viime aikojen poliittiset tapahtumat — tämä uusi ja valtava posti- ja lennätinvirkailijain lakko, tämä kuohunnan ja vallankumouksellisen järjestyneisyyden kasvu armeijassa ja vieläpä poliisilaitoksessakin, tämä tiedottoman ja kurinalaisuuden kahlehtiman sotaväen saama voitto vapauden armeijasta Sevastopolissa, tämä ennen näkemätön valtion arvopaperien kurssin lasku? Ne puhuvat siitä, että itsevaltiuisuus ampuu viimeisiä laukauksiaan, kuluttaa viimeisiä reservejään. Ei edes pörssi, lainkuuliainen, porvarillisen pelkurimainen ja porvarillisesti vallankumouksen päättymistä janoava pörssikään luota „voittajiin”, jotka pääsivät voitolle Sevastopolin edustalla. Nämä tapahtumat puhuvat siitä, että vallankumouksellinen kansa laajentaa yhtä mittaa valloituksiaan, nostaa uusia taistelijoita, harjaannuttaa voimiaan, parantaa järjestäytymistään ja kulkee eteenpäin voittoa kohti, kulkee eteenpäin hillittömällä voimalla, laavavirran tavoin.

Poliittisen lakkotaistelun asetta parannellaan; tätä asetta opettelevat nyt käyttämään uudet työntekijäin rivistöt, joita ilman ei nykyaikainen kulttuuriyhteiskunta voi tulla toimeen päivääkään. Tietoisuus vapauden välttämättömyydestä armeijassa ja poliisilaitoksessa kasvaa jatkuvasti, valmistellen uusia kapinapesäkkeitä, uusia Kronstadtin ja uusia Sevastopolin tapahtumia.

Tuskinpa heillä, jotka pääsivät voittajiksi Sevastopolin edustalla, lienee syytä riemuita. Krimin kapina kukistui. Venäjän kapina on voittamaton.

Valmistautukoot sosialidemokraattityöläiset vieläkin valtavampiin tapahtumiin, jotka sälyttävät heille jättiläismäisen vastuun!

Älkööt he unohtako sitä, että vain lujasti yhteen liittynyt sosialidemokraattinen puolue voi johtaa Venäjän proletariaatin voittoon käsi kädessä koko maailman sosialidemokraattisen proletariaatin kanssa!

„Novaja Zhizn” № 16,
marraskuun 18 p:nä 1905
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
„Novaja Zhizn” lehden
tekstin mukaan